

« [ARA- Article d'opinió: Menjadors d'estiu](#)  
[ARA- Nens! A berenar! Font d'energia física i mental](#) »  
jun302014



## [ARA- Arriben sense manual d'instruccions](#)

Enviat per [recullpremsa](#) dins de [General](#)

### **Xavier Tedó**

“Ella sempre pica la seva germana!” “Saps si podem tornar l'Eli?” El primer comentari és d'uns pares, el segon de la seva filla gran. Són reflexions que la terapeuta familiar Valérie Mounier recull al seu últim llibre, *Ajudar els nens a través de la PNL*, en el qual defensa la necessitat d'aplicar la Programació Neurolingüística (PNL) per acompanyar els fills en el dia a dia. Els resultats són sorprenents perquè, diu l'autora, amb el joc i la paraula la canalla supera les dificultats escolars, familiars o de relació, evitant així que es cronifiquin: “Pediatsres i mestres envien a la meua consulta nens des dels quatre anys per resoldre dificultats de comportament, emocionals o relacionals. Aquests infants sovint pateixen perquè els altres no els entenen, i a vegades tenen mal de panxa o mal de cap sense explicació mèdica”.

Que l'infant agafi consciència de les seves emocions i aprengui a expressar desitjos l'ajuda a superar tots aquests obstacles. Aprofitant les converses amb els infants que assisteixen a les sessions, Mounier mostra quins són els neguits. Però per què no s'estableix un diàleg més sincer entre pares i fills? “És difícil, el nen pateix i molts cops no en sap el motiu; li costa entendre i expressar què sent, i les preguntes i els exercicis que fem, que evidencien les seves dificultats, l'ajuden a fer-ho, a agafar distància, a trobar nous enfocaments i a canviar el comportament; després d'aquest treball de PNL, el diàleg entre nen i pares és molt més fàcil”.

El malestar es manifesta perquè l'infant no dorm, fa rabietes, no té amics, li acaben de portar un germà a casa o estan a punt de fer-lo fora de l'escola. La falta de confiança és normalment l'origen del seu malestar. “De manera conscient o inconscient ho és. Explico als nens que la confiança és només una qüestió de pràctica, ells tenen la clau, tan sols l'han de trobar”. Definir l'objectiu i trobar els mitjans per aconseguir-lo és la recepta. Amb exercicis lúdics amb animals, personatges o històries, els infants aprenen de manera àgil a modificar la seva conducta amb la satisfacció que són ells mateixos els que ho aconsegueixen. Mounier reivindica la PNL adaptada a la infància perquè és una “teràpia senzilla que anima molt els nens, en poques sessions es veuen canvis concrets i que duren, tenint present que els pares tenen un paper important perquè són part de la solució”.

### **Sense negociació**

La PNL aplicada a la infància aposta per externalitzar la por. “Sempre que ve un nen a la consulta té por d'alguna cosa, la falta de confiança ja implica un neguit, una por al fracàs, als altres, a la mort, a l'abandonament. La idea és representar-la fora de la persona per així poder-hi dialogar”, assenyala Mounier, que afegeix que “els nens tenen moltes ganes de canviar i de trobar-se millor”.

Els pares també tenen deures. Els en posa als tallers que, sota el nom *Esos locos bajitos*,

organitza al Centre de Teràpia Breu (Cetebreu), de Barcelona. El director, Víctor Amat, remarca que “els pares són pares, no terapeutes, i convé que segueixin fent de pares. Nosaltres els ajudem guiant-los i donant-los nous recursos per arribar al canvi desitjat, però ells faran superar els problemes als seus fills». La clau de l'èxit de la PNL és que “busca la solució d'un problema en lloc de furgar en el passat i en les causes hipotètiques d'un problema”. En aquest sentit, Amat explica: “Investiguem el que es fa per resoldre una rebequeria i analitzem si és útil, si no ho és, treballem amb les famílies per canviar les solucions aplicades i n'aportem de noves més divertides i eficaces”.

### **Tenen capacitat**

Prèviament, els pares han de confiar en la seva capacitat per educar els fills. De dubtes n'hi pot haver, però cal tenir clar cap on es vol caminar. Gàlata Àlvaro, directora del Centre de Suport Familiar Fes-Flash de Lleida, afirma que “el més important és que mare i pare vagin a l'una”. El segon pas és fixar unes normes clares, i que es converteixin en una rutina, perquè els ajudarà a estructurar millor el comportament. Els pares són els referents i quan els fills són petits no es pot dubtar en les grans decisions, les normes no es poden canviar arbitràriament o permetre que els fills se surtin amb la seva. L'autoritat, que no l'autoritarisme, esdevé un pilar inqüestionable.

“Ens perdem amb les explicacions, i amb les coses importants no hi ha negociació, quan són petits no pots dialogar i fer-los entrar en raó. Quan són més grans sí que pots arribar a acords amb ells”, expressa Àlvaro.

### **Font de conflictes**

Les llargues jornades laborals també dificulten que els pares puguin trobar moments de calma amb les seves criatures, una condició indispensable per afermar la seva relació i conèixer-se. “Educar és difícil i requereix temps perquè has de conèixer el teu fill. La clau és escoltar-los quan riuen i ploren”, anota la directora d'aquest centre educatiu. La falta de temps, d'estones per passar junts en el dia a dia, fa que sovint els pares defugin els conflictes. “Dir que sí a tot perquè passes poc temps amb ells, i, per tant, ser permissiu, és contraproductiu perquè fa que els fills demanin les coses amb més exigència, que siguin més tirans”. Confiar en les seves potencialitats i acceptar la seva manera de ser, tenir empatia, és clau en la seva educació.

Mentre creixen, els pares els han d'acompanyar evitant les comparacions amb els seus germans o amb altres nens. També s'han de bandejar les idees preconcebudes, que els impedeixen desenvolupar-se i poden ferir-los l'autoestima: “Les etiquetes sempre són dolentes, no pots dir que un nen és dolent o un sapastre, i quan el deixes a casa d'un amic no li has de dir «fes bondat», sinó «passa-t'ho bé», i si no fa bondat després ja ho resoldràs amb ell a casa. Hi hem de confiar”. I aquesta confiança no comporta l'elogi continuat. “Si li dius que sempre ho fa tot bé no coneixerà el fracàs i quan no se'n surti se sentirà frustrat i tindrà malestar”.

El joc, com a eina educativa de primer nivell, pot ajudar les famílies a fer entendre al fill que es pot guanyar, però també perdre. Un dels principals errors que es cometien és amenaçar. “Les amenaces només contribueixen a desautoritzar la persona que les diu, ja que la majoria de vegades els pares no les compleixen perquè els costa. I si volem que els fills no ens perdin el respecte hem de complir el que diem”, apunta Àlvaro.

Tots els experts coincideixen a assenyalar que no hi ha cap manual d'instruccions a l'hora d'educar. Cada nen és un món i les solucions que poden anar bé a uns no són efectives en altres. Sigui com sigui, sí que hi ha pautes educatives i maneres d'acostar-se a l'infant més eficients, però les relacions amb els fills, com totes les relacions humanes, es construeixen en el dia a dia. La directora del centre lleidatà emfasitza que "es tracta d'anar aprenent, no hi ha cap manual d'instruccions, només hi ha l'amor i les ganes d'intentar fer-ho bé". La relació fructificarà si té uns fonaments que es basen en l'afecte i en l'acceptació del fill. Només així es podrà avançar en la direcció correcta.

### [Compartir notícia](#)

Aquesta entrada va ser enviada el dilluns, juny 30th, 2014 a les 8:14 i està classificada dins de [General](#) Pots seguir els comentaris a aquesta entrada a través del feed [RSS 2.0](#) Els comentaris estan tancats, però pots [retroenllaçar](#) des del teu blog.

Els comentaris estan tancats.

 [Entrades \(RSS\)](#) i  [Comentaris \(RSS\)](#).